

47. szám.
November 24-én, 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előzetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Az apa és kis fia a vásárban.

No kis Pistikám, no, gyere csak közelebb,
Hadd nézzek szemedbe!
Mi a kívánságod, te kicsiny kis öleb,
Mormogó kis medve?
Mindent adok, mit szemet szád ohajt;
Látod kinyitották
Már a bábos sátort, csak oszt' ne kérj sokat,
Ne bosszantsd a papát.

Ne szégyenkedjél; no, ennyi ember előtt,
Csak beszélj ugy, bátran!
Te nem szoktál félni, fejed lágya benőtt,
S csínyeidet láttam.
Mi kell hát Pistikám? Ezek a *fegyverek*?
Ezek a *katonák*?
Jujj! ne nyulj hozzá, elvágod a kezed,
És baj lesz, — menj tovább.

Mi... mit? hogy akkor hát magad akarsz venni?
Hanem ugy-e *pénz* kell?
Nem kapsz, édes fiam; hisz reá szert tenni
Alig tud az ember.
Tudod most is mennyit, mennyit elvesztettem!
Nem kis baj ez látod...
Ne kívánd, a kedves tata hogy megvegyen
Minden rosz fabábot.

... De te kis vakmerő! mit ka parászol ott?
Gott! már is *dohány* kell?!
S a többi..?— Nem tiltja a könyv, s professorod?
Látott ilyet ember?
Itt egy puszi, s menjünk haza innen. Látod,
Mennyi szép van másnál?
Elégedjél meg, hogy mindezeket láttad,
S fordíts nagylelküen a csáboknak hátat...
'Sz máskor is lesz vásár.

Tormaházi Szatyr.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!
Tehat magyar ministerium *nem van*, de
lesz; sőt anyiban mar izz van, hogy *nem-nincs*.

„Nem-nincs“ pedig nem hibás Zebuloni grama-
tica, hanem hűsleges kifejezise mostani alapot-
nak; is ha volnik akadémiai tag, mondanik

„kaptunk lesz ministeriumot, ha ~~kinnyitandottuk~~ volt előtük ajtot.“ Mert mar alanak ministerek küszöbön. Csak orszaggyülisnek kel mondanyi: „herein!“ Ugyan jo, hogy adig izz betakargat magukat mentalis reservatak doppelgänger köpönyegeibe, mert különben ki nem alananak, hogy olyan sokaig küszöbön aljanak eben a hidegben. Mink azonban odaben nem panaszkodhatjuk, mert nekünk be van fütve jól.

Most mar aztan igazan vagyunk „tiszelt haz,“ mert olyan palotaja nincs chinai csaszarnak sem, hol maga ministerium alana küszöbön.

Hanem hogy nyughatatlan nip ez a tigris-fajta! Nem megallhata, hogy felolvasot rescriptum közepibe izz bele ne szolalja. Aranyzakalu jegyző barátom olvasta igen szípen: „hogy ministerium kineveztetetik, is helytartósági kormányzat is helyrealitathatik,“ de nem enetek neki tovab elmenyi; adig belekiabáltak, mig ki nem corigalt: „is helyhatósági kormányzat helyrealitatik;“ pedig vilagos, hogy ugy van, a hogy ő olvasot.

Most mar tehat semi se nem hiányzik ministeriumbol, csak ipen ministerek. Ahoz valo materiale pedig van elig. Hogyan fognak azok betöltetnyi? azt megsughatok maganak. Mindenik klubb beagya zart levelekben a maga ofertjeit kihirdetet concursusba, is majd kinek

minuendo licitatioban legolesob ajánlatai megtaltnak, anak Unternehmung kiadatik.

Ujsagok nagyon skandalizáltak magukat a miata, hogy minek odátülte padokba pesti polgarmester ur? Magam izz megbotrankoztam magamat, de nem azir, hogy minek iltte oda, hanem azir, hogy minek iltte ipen baloldalra? minek szaporitot optica fallacia utyan baloldali quantumot, holot pedig publicum anyira elfordulta baloldaltul, hogy 61-iki kipviselőket, kiknek neve kezdődik azon, hogy „bal“ egyet se ujra valasztot; exempli gratia Balazsi, Balagi, Balog.

Különben pesti polgarmesternek felső tablanal van helye, mert ő legjobban megirdemi nevezetet, hogy legyen „zaszlos ur,“ mivelhogy anyi zaszlot csakugyan nem rendezte senki, mint ü.

Egyibiranta ne tesik filnyi, minden jo lesz. Mondanak, hogy Beust minister akarja csak legjobbat magyaroktul. Hat hiszem jól van. Ha minister nem beust, akor orszaggyülis se nem beust; hanem ha minister etzer beust, bizom orszaggyülis vizsabeust.

Mihelyt lesz mirül, azonal irni fogom a valamirül, adig izz maradok

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Egy bécsi lap pesti levelezőjétől.

Megint van már miről írunk!

Az országgyűlés megnyilt; jelen voltam a megnyitásban. Az akusztika most is igen rossz; a lelkesült éljenekből, melyekkel a jegyző felolvasása fogadtatott, semmit sem voltam képes hallani; csak azt láttam, hogy minden ember mosolygott; — tehát örült.

Hogy milyen határtalan az örömük a magyar képviselőknek, az abból is kiderül, hogy most már nem elég nekik egy kávéház, a hol kivigadhatják magukat, hanem kettőt béreltek ki; egyet Deák-körnek, másikat Tigrisbarlangnak; sőt szó van róla, hogy még lesz külön egy Nádorhuszár laktanya, — egy jobboldali vallhalla, megtért lelkek számára, — egy felsőházi jockey-klub, több nemzetiségi beseda; — s vég-

re egy közös karavánserailj, a hol valamennyi párt feltalálja egymást; fennhagyatván mindezek mellett a többi casinók és körök is, melyek azon célra szolgálnak, a mire hajdan Dyonisius architectonicai mesterséges füle.

A pártok állását legjobban meglehet itélni azoknak a kvártélybérleteikről.

A jobb oldali tagok *egészéves* szállásokat fogadtak; némelyik közülök olyan jó tágat, hogy ministeri appartementnek is elég legyen. A Deákpártiak csak *fertályéves* szállásokat fogadtak, s nem hozták fel a feleségeiket télire. A balcentrum tagjai épen csak *hónapos* szállásokat fogadtak, s még a kuffereiket sem pakolták ki, sőt vannak olyanok is, a kik nem is fogadtak szállást, csak a korcsmában laknak, s két

pár fehéreneműnél többet nem is hoztak magukkal.

Ezekből megítélheti ön az itteni pártnézeteket.

A mennyit a pártok legújabb konferenciáiról megtudhattam, a Deákpárt titkos értekezletében az határozatott, hogy addig nekik nem kell a dolog érdeméhez hozzászólaniok, a míg ki nem tudatik, hogy a Tigrispárt mit akar? A

Tigrispárt titkos tanácskozmányában pedig abban állapodtak meg, hogy addig ne szóljon senki, mit akar, míg a Deákpárt el nem mondta, hogy hát ő mit akar?

Ez igen szép jelenet lesz, ha sokáig tart.

El kellene tén kezdenni a magyarokat ütni, hogy jobb kedvük legyen?

Ne kezdjek hozzá?

Guido Lügewacker.

A hivatalos bepáczoltatás.

(Eredeti genrekép egy pesti frizőr legény naplójából.)

Már hiszen én sok szép földet bejártam, de még ugy meg nem jártam, mint a hogy most eljártam.

Az én principálisom hires, nevezetes ember, a ki előtt még a generálisok is leveszik a kalapjaikat (mikor a hajukat nyírja), a mi chignonjaink nélkül nem volnának a világon konteszek, s akárhány felső és alsó házi uraság fejének több dolga van velünk, mint a rescriptummal. Még vidéki uraságok is vannak kuntsaftjaink között.

Hát mikor a cholera olyan borzasztóan dühöngött, hogy még a Sanitätscommissien sem dühöngött jobban az újságírókra; egy vasuti állomáson lakó szolgabíró ur, a ki időközben én szoktam epurálni, leir a principálisomnak, hogy nagyon megnőtt már a haja, le akar-ná vágatni, de mivel a cholera miatt Pestre bejönni nem mer, hát küldjön ki engemet a principálisom a jószá-gára.

Én azonnal *státusba vetem* magamat, összepakolom a fésűmet, ollómat, hajbodorító vasamat, jegyet váltok a vasuton — első helyre (fizeti a tensur!) s comme il faut megérkezem a trainnel a vasuti állomásra. Ott fiakkert fogadok, egy szalmás szekeret, s bevágtatok rajta a szolgabíró ur udvarára, bizton remélve, hogy ott már ünnepélyesen várnak reám.

No iszen mondhatom, hogy ünnepélyesebben nem is várhattak volna rám!

A mint kimondom, hogy én vagyok az a bizonyos ur Pestről, a ki a nagyságos urat sans façon meg akarja nyírni; uezu rajta nekem esik hat fogd meg! Két pandur, két kocsis, meg egy béres, lekapnak a szekér — azaz a hintóból, bevisznek a szobába, hogy a láham sem éri a földet; hiába protestálok, hogy ez jus gladii! ez direkt Rajxrátválasztás! hiába mondom, hogy én amerikai polgár vagyok! hiába hivatkozom a 61-iki és 66-diki feliratokra, nutzt alles nix; levetkőztetnek te-

tőtől talpig meztlábura, azzal beledugnak egy kád eczetes vízbe nyakig. Megijedek, már ennek fele sem tréfa. Cannibal ante portas! Embrevök közé jutottam. Ezek engem itt meg akarnak enni, s hogy puhább legyen a húsom, elébb pácza tesznek. Most mingyárt következik, hogy koriandum magot, meg fenyőmagot hintenek rám, mint a spékelt nyúlhátra. Richtig! Egyszer csak jön egy hetedik cannibál, a szakács egy serpenyő parázsossal, meg egy tányér fenyőmaggal. Servus Stuczli, beszélhetsz már! Real unio lesz ebből. Csak legalább utolsó önvédelmi szeremet, az ollómat kezemből ki ne adtam volna, hogy védelmezhetném magamat! Hát a hetedik cannibál erre egy másik serpenyőben spiritust gyujt meg, belerakja az ollómat, fésűmet, minden szerzőmomat, s míg az ott süstörékelt, azalatt a többiek hatan kikapnak a páczból, fenyőmagot hintenek a parázsra, s engemet fölibe tartva, kegyetlenül felfüstöltek. Azzal fix und fertig más ruhába öltöztettek; s csak akkor mondták, hogy „hozta isten, tessék besétálni!”

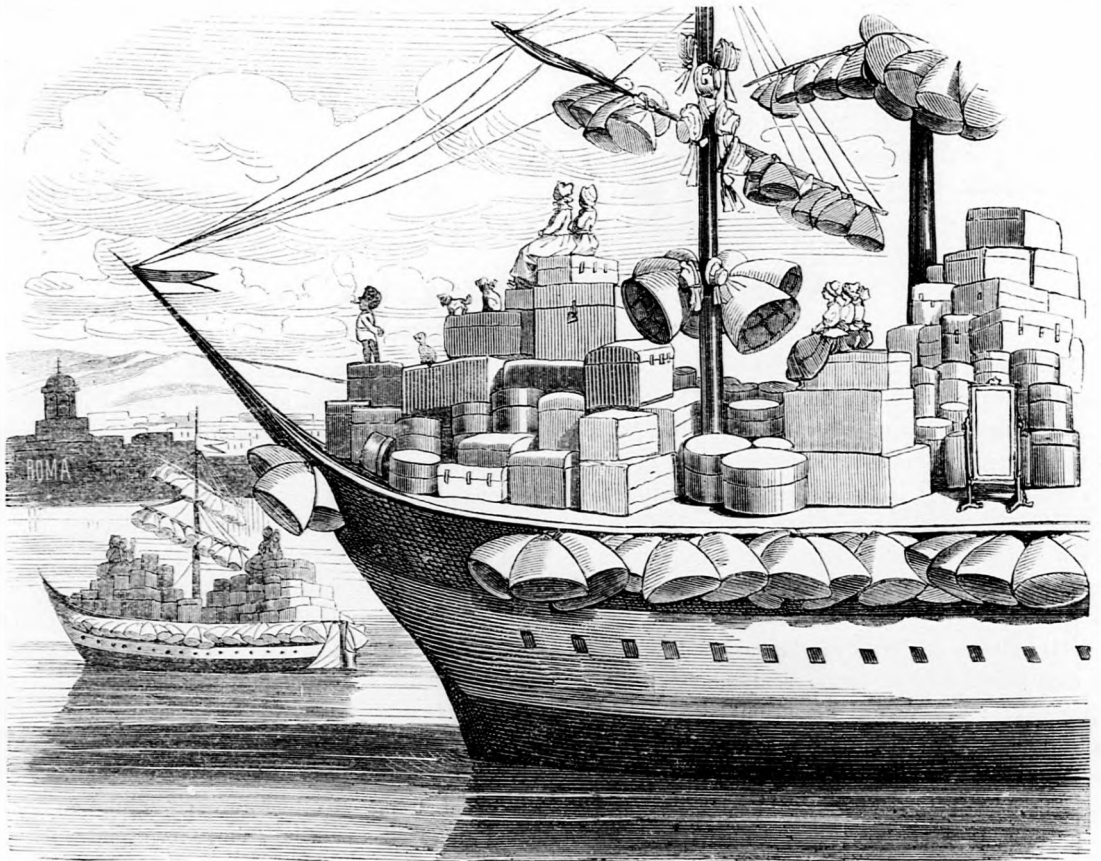
A nagyságos szolgabíró ur már odabenn várt rám, hogy megnyirjam, s midőn beléptem hozzá, igen barát-ságos hangon mondá:

— Ah, jó napot Dolfi! Tudja: *féltem, hogy kitálja magával hozni a cholérát Pestről*; — nem haragszik ezért a kis *ártatlan praeservatíváért*.

Curioz! *ártatlan praeservatívának* nevezi: a vendéget első intrádára bepáczolni eczetbe, s felfüstölni fenyőmag és koriandummal! Hanem azért megnyirtam. Kezemben volt a feje. Csak egy félreccsiszsanás, és haj helyett fül esik; de tetszik tudni: magyar vagyok; nagy lelkű voltam, megbocsátottam neki; a vacsorai traktátusok alatt kibékültünk.

De azért többet nem hagyom magamat bepáczoltatni.

Dolfi.

Tyhűj! Ha ennyi bagázsával indul a hajó a francia katonaságot hazahozni Eugenia császárnéval, hogy férnek el aztán visszatéret a katonák?

Az adóhivatalnok is meghal.

B. V. íróársunknak az a kalandja akadt a mult héten, hogy elmentek hozzá holmiját összeírni adóért; maga nem volt otthon, hanem a dolog azért csak végbe ment a maga rendén.— Harmadfél éves kis fia szintén a szobában lévén, az exequensekkel gyermekies készséggel tudatta a család legutóbbi eseményét, t. i. kis testvére halálát.

— Meghalt ám a kis Eszter — ugy mond az egyik adóhivatalnoknak.

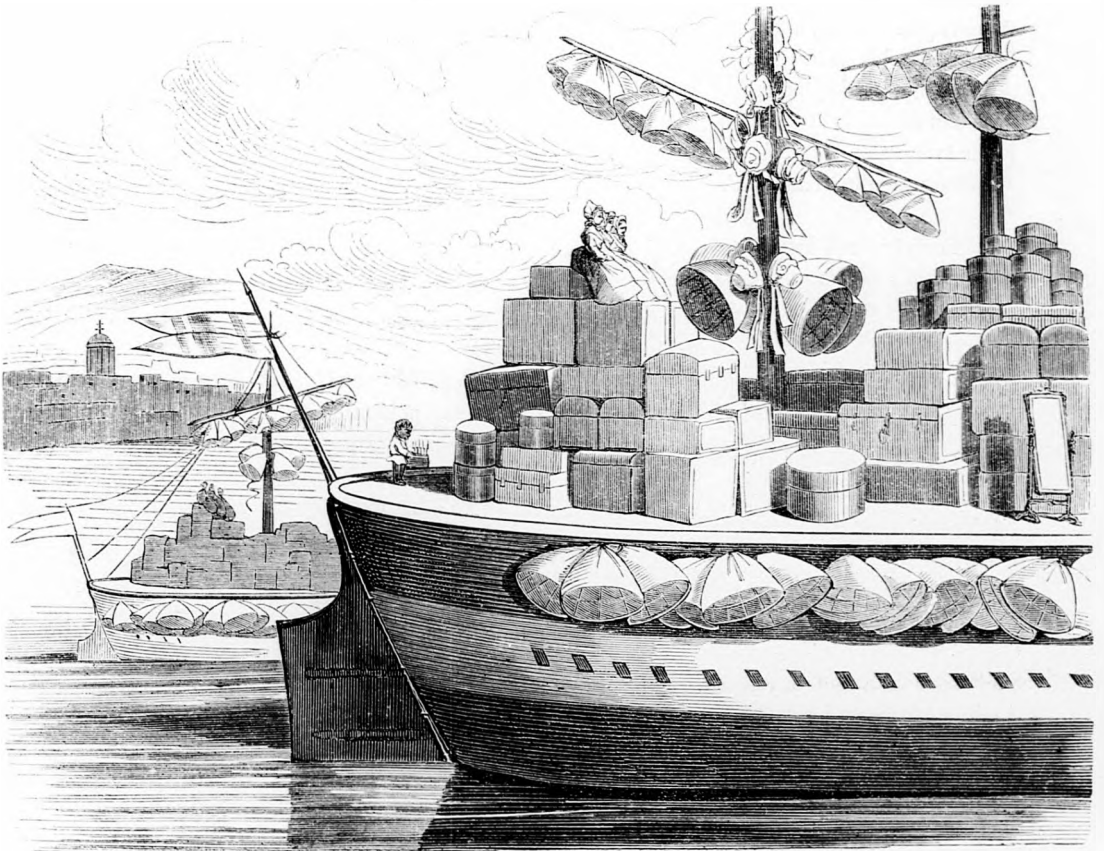
— Bizony mindenkinek meg kell halni — válaszolt ez.

— Ugy-e, maga is meghal? — kérdi a kis fiu.

Orosz népdal.

Szerette a feleségem
Az urakat, haj!
Nem is volt az reám nézve,
Rá nézve se baj.

Hanem épen azért omlik
Számon a sohaj,
Mert hogy most ők nem szeretik
Feleségem, haj!

Hát így ni !

Uj nóta.

Hejh ! lesz lakodalom
Nagy Európában ;
Nem hiában írják
Szerte az ujságban.

Sütik a pecsenyét.
Hallik is a szaga,
Fő szakácsként ott áll
Napoleon maga.

Mellette gyürkőzik
Jó Sándor czár bácsi ;

Ez tudja a módját,
Meg fogjátok látni.

Minket is behínek
Talán a konyhába,
Éhező gyomrunknak
Nagy vidulására.

Hanem hogy a koncert
Mások fogják fülön ;
Természetes ; — nekünk
Tálalnak majd külön.

T. Sz.

A nagy mű folytatásán.

Jó közönség, üdvözöllek!
Virrad a magyar hazára,
A honatyák összegyűltek,
Itt a szenvedés határa.
A nagy munka folytatandó,
Melyben üdvöt, bért találunk,
Halhatatlan sok halandó —
Visszaszerzi alkotmányunk'.

A mult nyár forró hevében,
Jó közönség — biztatálak:
Ellenünknek ellenében
Vetve légyenek a vállak.
Nem fogadta senki szómat,
Megveretve néztük a bajt,
És azóta hallgatának —
Árva lelkem egyre sohajt.

Uj derün im megjelentem
Honnagyok üdvözlétére,
Egyszersmind ki is jelentem,
Mi lesz fáradalmuk bére:
Öt forintos napidijról
Szólnak majd a nyugtatványok,
S míg a kürt nem harsog újból:
Örülnek a pesti lányok.

A kortes.

A szabad választás.

(Képek a közel multból.)

I.

N. vármegye egyik választókerülete termében.

X. párti. Jó reggelt, édes Mukim! tudod micsoda nagy nap van ma?

Y. párti. Hogy ne tudnám; hát „mindenszentek.”

X. p. Kérlek hát kedves barátom ezen összeszentekre: könyörülj rajtam; csak egyedül benned van bizalmam, melyre régi, őszinte barátságod jogosít fel.

Y. p. Az isten szent szerelmére, ne ijessz így meg, szólj, mit akarsz?

X. p. Pajtás, végem van, gyalázat éri fejemet, családomat, s rokonimat.

Y. p. Kérlek édes jó barátom, hát légy bizalmas, s beszélj.

X. p. Nem régen egy 400 forintról szóló váltót irtam alá, mint elfogadó; a váltó lejár holnap, s nekem nincs egy krajczárom se; de az még semmi, hanem halld a többit: a váltóbirtokos egy dühös fenevad, ki

személyes ellenségem levén, becsukással fenyeget nem fizetés esetére.

Y. p. Hm, hm, ez nagy baj kedves barátom, mert hát tudod, hiszen magad is láthatod, hogy én is zavarban vagyok... de tudod mit, egy gondolat villant meg agyamban. Teneked 400 forintod nincs, melylyel adóságotad kifizesd, de van e mellett kerületünkben szép befolyásod, nekem pedig — mi tagadás — befolyásom nem igen van, de a 400 forintot valahogy talán csak kiszorítánák; megértettél: én is adok, te is adsz, és így egalité et fraternité.

X. p. De barátom, hogy gondolhatsz ilyet? pénzért eladni magamat, s kapacitáltjaimat? — Nem, azt nem teszem, azt nem tehetem. „Si fractus illabatur orbis.”

Y. p. Akkor sajnállak édes jó testvérem, de nem segíthetek, nekem is nagy szükségem volna egy kölcsönre; elfagyott a rozsom, a buzám egy magot adott, a repczét meglepte a féreg. Szóval: édes örömet, de magad is beláthatod, hogy mily kutyául állok. (Háttérbe vonulva, heves vitaközös támad közöttük.)

A „M. V.” távsürgönye:

„N. megye egyik választókerületében Y. gróf, megyénk egyik legkitünőbb tagja, *egyhangulag* képviselővé választatott.”

II.

A m. kir. tudomány-egyetem nagy dísztermében.

M. párti. Róbert lelkem, jöjj csak ide, egy kissé fontos, életbevágó ügyben akarnék veled beszélni.

Sch. párti. No's ki vele.

M. p. Róbertkém, van-e Büntetőjog kézi könyved? ha van, az istenre kérlek, légy szives néhány hétre átadni, látod, nincs pénzem, hogy azt megszerezhessem.

Sch. p. Barátom, nekem ugyan van Büntetőjogom, melyből felségesen elkészülhetnél a *biróira*, de lásd, mi ellenlábaskod vagyunk, s én hogy adjak neked valamit, mikor piros tollad sincs. Tüzd fel pajtás, s lesz könyv quantum satis.

M. p. De Róbert, mit gondolsz? tudod jól, hogy meggyőződésből vagyok ezen a párton, s te épen most, — midőn választáson vagyunk — kívánod, hogy azon zászlót, melyre felesküdtem, elhagyjam? Ez nem szép tőled.

Sch. párti. Oh barátom, én nem kívánom. Isten ments... Adieu. Éljen Sch... (pár perez mulva újra találkoznak, s hosszas beszélgetésbe ereszkednek.)

A „P. H.” ujdonsági rovatában: „Mint biztos kútforrásból értesülünk, a m. k. t. egyetemen is megtörtént az évek óta élénk zajjal nyilvánuló Elnök-választás, s

jelenleg a teljes *közbizalom* Sch.... jeles tehetségű, s szép reményű ifjuban összpontosult.

III.

A lyceum I-ső osztályában.

Tanár. K. Aladár! fordítsd a 4-ik gyakorlatot.

Aladár. Cornua taurorum robusta sunt. Verae amicitiae sunt... (megakad.)

Tanár (nem figyelve). No's... sunt..?

Aladár (hátra hajolva.) Sugd meg kérlek Xavér, a mi következik.

Xavér. Ki az „éljen.“

Aladár. X. tanár.

Xavér. Nix tájts. Y. tanár ur.

Aladár. Jó, hát Y tanár ur.

Xavér. Esküszöl?

Aladár. Esküszöm.

Xavér. No jó, de azután ugy legyen; citiae sunt sempiternae.

Aladár (újra kezdi.) Verae amicitiae sunt sempiternae.

Tanár. Jól van, leülhetsz, jó fiu vagy.

Milyen a magyar ötös és tizes?

Van K....t a majorum gentiumnak egy ugynevezett spitz-je, vagy jobban mondva szaglász — ne tessék finczot érteni, — ki a maga nemében ritkítja párját.

De, hogy ne kerülgessem, mint macska a kását, mit elmondandó vagyok, tehát... ad rem!

Történt az említett szaglász D.-vel, hogy egy érmelléki bátyámurammal összetalálkozik a város egyik vendéglőjében. Iddogálnak, mint a gödény, minek következtében kedve szottyan urambátyámnak egy kissé megtréfálni az általa ismert D.-t. Mintha észre sem venné, hogy mellette van a „kisértő“ — így szól a vele iddogáló barátjához:

— Láttál-e mostanában uj magyar ötöst és tizest?

— Nem én — lön az egyszerű válasz barátja részéről.

— Ha kíváncsi vagy rá, nekem van *egy pár*, még pedig a szó teljes értelmében magyar ötösöm és tizesem!

Nem kellett több D.-nek sem; egész alázatossággal kéri urambátyámat, hogy legyen szives megmutatni neki, ő még soha sem látott olyant.

— Mit? én mutassam meg az urnak? talán bizony szeretne elkisérni a hüvösre? De már abból nem lesz semmi.

— De tekintetes ur, becsületesre mondom, hogy egy kukkot sem szólok senkinek, csak mutassa meg.

— Na jó — felelt urambátyám — ha valóban becsületesre mondja, hogy senkivel sem tudatja, hogy mit látott, ime: (egyik kezén levő öt ujját megszámitva) ezt a magyar ötnek nevezi; azzal sem szó, sem beszéd, egy hatalmas manupropriát teremt a szaglász arczára.

— No barátom, reményelem, nem szól senkinek; ha kívánja, a tizest is megmutatom.

— Köszönöm alázatossággal — felelt D. — a mit kaptam sem tudom eltenni, azt csak tessék megmutatni másnak.

Cs.

Vad almák.

I.

Három forint, hat tallér,
Nem vagyok én gavallér,
Félretörött a csizmám,
S menykő lyuk van a talpán.

Vagyok büszke költér, ki
Elől a józan tér ki;
Bordalért nyert koszorum
Az orromon hordozom.

Versre eszmém elfogyott,
Menykő bánja! majd lopok;
Maj világban illik a,
Él még a licentia.

II.

Én vagyok az, a ki vagyok,
Véka alá rejtett fáklya;
Csupa lángész az agyvelőm,
Fantáziámról kiki látja.

Öntudatom mondja, hogy ne
Álljak meg a koszorúig,
S mig fejemen vagy a felett
Nem látom, ne legyen ruhig.

Hah! ott látok egyet... arra
Megyek a koszoru után:
Ki van tűzve egy póznával
Egy kis csapszék padláslyukán.

T. S.:

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Azt álmodtuk, hogy jól
laktunk.

— — Most már minden rendben lévén, a hogy az ujságlapokból kivethetem, nincsen egyéb hátra, mint-hogy hamar új szövetségek alakuljanak, melyek ilyen variációkban tűnnek elő: vagy egy *osztrák-porosz-orosz* szövetség Franciaország ellen; vagy egy *osztrák-francia-olasz* szövetség Poroszország ellen; vagy egy *osztrák-porosz-francia* szövetség Oroszország ellen; vagy egy *osztrák-olasz-orosz* szövetség Törökország ellen; vagy egy *osztrák-török-francia* szövetség Északamerika ellen; vagy egy *osztrák-orosz-amerikai* szövetség Anglia ellen; vagy egy *osztrák-orosz-angol* szövetség Skandinávia ellen; vagy egy *osztrák-angol-francia* szövetség Olaszország ellen; vagy egy *osztrák-olasz-porosz* szövetség Spanyolország ellen; vagy egy *osztrák-spanyol-angol* szövetség Portugallia ellen; vagy egy *osztrák-román-montenegrói* szövetség Törökország ellen; vagy egy *osztrák-angol-persa* szövetség Törökország ellen; ezek mind megannyi lehetőségek, s ha sokáig engedí az isten, hogy ujságot olvassunk; meglásd, hogy sok tintába fog még mindez kerülni.

— — (Hát már attól is félnek, hogy a kis Portugallia adnectálja a nagy Spanyolországot?) Hja, kisebb a mágnes, mint a vas, mégis elhuzza.

— — Micsoda pleonasmus az, hogy „Deák-kör;“ ezt egy szóval kifejezi az, hogy „circulus;“ mert ez már „kör“ és „deák.“

— — Az olaszok azt indítványozták, hogy a római kérdés megoldása végett a pápának cserébe Elba szigetét kellene ajándékozni; ott azután intézkedjék tetszése szerint. (Igen. Aztán esztendő mulva megint az

elbaiak kezdenének el nyughatatlankodni, s akkor lenne megint egy *elbai* kérdés.)

— — A hirlapokban Clam Gallas fővezér polemizál Benedek ellen, s most meg Benedekék visszapolemizálnak Clam Gallas ellen. (Bizony furcsa világ! A boldogabb időkben ha két ujságitró összekapott, karddal végezték el egymás között a vitát, most meg mikor két tábornok kap össze, ujság utján vivják ki a vitás ügyet.)

Fogadás.

Felfogadta a kis lány, hogy
Szeretni már többet nem fog,
Csak egyet: a katonákat;
Ezeknek ellent nem állhat.

Jelleme hiában erős,
A leányból nem leszen hős,
S a fegyveres hatalomnak
Ellentállani nem szabad.

T. Sz.

Uj népdal.

Hirnök János azt izente:
Mefogyott a regimentje;
Ha még egyszer azt izeni,
Nem tud szegény hova lenni.
Éljen a magyar!

Gyere pajtás a reixráthba,
Hogy a menykő üssön hátba;
Három hónap nem a világ,
Mentsük meg a monarchiát.
Éljen a magyar!

Nyilallik a jobb oldalom,
Nincs már számomra oltalom;
Balfelől meg szörnyen dagad,
Hirnök János, ne hagyj magad!
Éljen a magyar!

Ha tavaszra ki nem fakad:
Majd *szétoszlik* e daganat,
S megmarad a régi nóta,
Mint volt háromszáz év óta.
Éljen a magyar!

A kortes.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 13. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*